

Arrest

nr. 183 605 van 9 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 september 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 november 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De feiten die de punten 1.1. en 1.2. voorafgaan kunnen als volgt worden opgelijst:

Verzoeker die van Palestijnse origine is, is in 1988 geboren in Jordanië. Verzoekers vader is van Palestijnse origine en vluchtte vóór de geboorte van verzoeker naar Jordanië, dit samen met zijn moeder die van Jordaanse nationaliteit is. Verzoeker heeft in Jordanië gewoond, gestudeerd en geleefd

tot aan zijn vertrek naar België. Hij is in het bezit geweest van een Jordaanse verblijfskaart die in december 2015 zijn geldigheid verloren heeft.

Verzoeker diende op 19 juli 2011 te Amman een aanvraag in voor een visum lang verblijf met het oog op studies in België.

Hij werd op 23 augustus 2011 in het bezit gesteld van een studentervisum, type D.

Hij zou op 14 september 2011 zijn toegekomen in België. Hij meldde zich diezelfde dag aan bij het gemeentebestuur te Diepenbeek teneinde zich te laten inschrijven op grond van artikel 119 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Hij werd toegelaten tot een verblijf tot 29 oktober 2011.

Verzoeker werd op 17 november 2011 in het bezit gesteld van een A-kaart, die jaarlijks werd verlengd.

Die A-kaart werd bij beslissing van 20 oktober 2014 een laatste maal vernieuwd en was geldig tot en met 31 oktober 2015.

Bij beschikking van 16 maart 2016 werd verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt erkend als staatloze. Kernpunt van deze beschikking luidt als volgt:

“Conform artikel 1 van het Verdrag van New York van 28 september 1954 dient verzoeker het bewijs te leveren dat hij door geen enkele Staat als onderdaan wordt beschouwd.

Hierbij komt het de rechtbank niet toe alle in de wereld van kracht zijnde wetten te controleren om er zich van te vergewissen of verzoeker niet de voorwaarden zou vervullen om minstens van één der staten de nationaliteit te verkrijgen, doch de rechtbank kan zich ertoe beperken om, in acht genomen de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak, te onderzoeken of de eiser niet de nationaliteit heeft van de redelijkerwijze in aanmerking komende staten.

Uit de door verzoeker voorgelegde documenten, en met name de verschillende attesten van de onderscheiden ambassades, blijkt dat hij zowel de Egyptische overheid als door Jordaanse overheid wordt behandeld onder het statuut van Palestijnse vluchteling. De Jordaanse overheid bevestigt op 1 oktober 2015 dat er in haar registers geen nationaal nummer of Jordaanse paspoort bestaat voor verzoeker. Ook door de Egyptische overheden wordt aan verzoeker een reisdocument n° 149 als zijnde Palestijnse vluchteling afgeleverd. Daar er geen internationaal erkende Palestijnse staat bestaat, kan verzoeker ook niet beschikken over de Palestijnse nationaliteit. De Palestijnse consul bevestigt overigens dat verzoeker niet beschikt over een Palestijns paspoort. De rechtbank stelt vast dat verzoeker het bewijs levert hij door geen enkele staat, krachtens de eigen wetgeving, als onderdaan wordt beschouwd. Niets laat de rechtbank toe aan te nemen dat verzoeker, gelet op het bijzonder statuut van Palestijnse vluchteling, één van voornoemde nationaliteiten zou hebben kunnen verwerven.

De door verzoeker aangevoerde gronden wettigen zijn verzoek om erkend te worden als staatloze in de zin van art. 1.1 van het Verdrag van New York van 28 september 1954. De vordering dient dan ook gegrond verklaard.”

1.1. Verzoeker diende op 11 mei 2016 een aanvraag in om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 20 september 2016 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“ (...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De studie van het administratief dossier heeft het volgende aangetoond. Betrokkene werd geboren in Jordanië uit een Palestijnse vader en een Jordaanse moeder. Betrokkene heeft aldaar zijn hele leven gewoond, gestudeerd en een diploma behaald. In 2011 vraagt betrokkene via de Egyptische ambassade te Amman (Jordanië) een visum om te mogen komen studeren in België om alzo zijn Master te behalen. Deze aanvraag werd goedgekeurd en betrokkene kwam naar België studeren. Op 17.11.2011 wordt hij in het bezit gesteld van een A-kaart. Op 05.07.2013 haalt betrokkene zijn Master in de biomedische wetenschappen. Voor het academiejaar 2013-2014 schreef hij zich in voor een extra jaar 'statistiek' aan de universiteit. Op 20.10.2014 wordt betrokkenes A-kaart een laatste maal verlengd (tot 31.10.2015). Betrokkene heeft na het verstrijken van deze datum geen aanvraag meer gedaan tot

verlenging. Op 11.05.2016 vraagt betrokkene om gemachtigd te worden tot een verblijf in België aan de hand van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, huidige aanvraag.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Het statuut van staatloze op zich, toegekend middels een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Hasselt dd. 16.03.2016, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenreglementering. Het statuut van staatloze betekent niet dat betrokkene zijn aanvraag niet zou kunnen indienen in het land waar hij nog over een verblijfsrecht beschikt. Betrokkene haalt aan dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Jordanië daar er op de achterkant van zijn verblijfskaart uitdrukkelijk vermeld zou staan 'will be invalid if holder's stay abroad exceeds 6 months'. Hieromtrent dienen wij echter op te merken dat betrokkene niet aantoont dat hij niet opnieuw een verblijf zou kunnen bekomen voor Jordanië. Betrokkene heeft er heel zijn leven gewoond, hij heeft er school gelopen, hij heeft er een diploma behaald aan de universiteit en zijn familie woont aldaar. Betrokkene toont onvoldoende aan dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om te achterhalen of hij nog (of opnieuw) over een verblijfsrecht beschikt in Jordanië. Bovendien merken wij op dat betrokkene deze situatie zelf heeft veroorzaakt. Betrokkenes A-kaart was geldig tot 31.10.2015. Betrokkene heeft nagelaten om dit verblijf te verlengen en hij heeft ervoor gekozen om zich in de illegaliteit te nestelen. Betrokkene diende na het verlopen van zijn A-kaart terug te keren naar zijn land van herkomst. Indien hij dit gedaan zou hebben dan zou de huidige situatie zich niet stellen. De bewering dat hij een studentcontract had lopen en dat hij werkte kan tevens niet weerhouden worden. Betrokkene had geen recht meer op verblijf en diende aldus het grondgebied te verlaten. Ook de verwijzing naar de lopende procedure inzake zijn erkenning als staatloze kan niet weerhouden worden. Betrokkene kon zich perfect laten vertegenwoordigen door zijn raadsman. Het is aan betrokkene zelf om deze situatie recht te zetten. Betrokkene dient aan te tonen dat hij niet meer op rechtmatige wijze zou mogen verblijven in Jordanië. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk gemaakt wordt dat hij zich niet zou kunnen richten tot de diplomatieke autoriteiten bevoegd voor het land waar hij nog over een verblijfsrecht beschikt teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen.

De bewering dat betrokkene de Palestijnse nationaliteit niet kan hebben en dat hij evenmin de Jordaanse nationaliteit kan verkrijgen wordt door onze diensten niet ontkend. Er dient echter wel opgemerkt te worden dat betrokkene de aanvraag tot machtiging moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of plaats van ophoud in het buitenland en niet bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor het land van zijn nationaliteit. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zijn hele leven op rechtmatige wijze in Jordanië heeft verbleven. Betrokkene toont niet aan dat ondanks het feit dat hij de Jordaanse nationaliteit niet bezit dat hij aldaar niet meer zou kunnen verblijven (supra). Zodoende kan de bewering dat hij geen nationaliteit bezit niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft. Deze wet was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag töt regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld is geweest kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang hij alhier legaal op het grondgebied verbleef. Daar zijn verblijfskaart niet verlengd werd, vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden hem in België verblijven. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Volledigheidshalve merken wij nog op dat; het gegeven dat betrokkene nu zijn verblijf wil gemachtigd zien in België strookt niet met zijn verklaringen die hij ten tijde van zijn visumaanvraag heeft afgelegd. Op de vraag 'where would you like to work after you have completed your study course?' heeft betrokkene het volgende verklaard 'following my graduation, I intend to go back home and persue a career with a leading company that has jobs related to my field of study'. We begrijpen dat betrokkene alsnog een verblijf en carrière in België ambieert, echter de aanvraag dient in het land van gewoonlijk verblijf te gebeuren. Ook het feit dat hier aldus verschillende jaren legaal heeft verbleven kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene wist perfect dat zijn verblijf tijdelijk was en dit totdat hij zijn diploma heeft behaald. De aanvraag kan in het land van gewoonlijk verblijf gebeuren.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - ni. dat hij alhier duurzame sociale bindingen zou hebben, dat hij ten zeerste werk gemaakt zou hebben van zijn integratie, dat hij al behoorlijk Nederlands zou spreken, dat hij universitaire opleidingen heeft gevolgd in Hasselt, dat hij zijn Master alhier behaald heeft, dat hij dat hij alhier gewerkt heeft, dat hij zich op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking en dat hij een grote vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd, dat hij op zeer intense wijze zou zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en dat hij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate heeft eigen gemaakt - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.3. Op 20 september 2016 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit vormt de tweede bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

"(...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: het regelmatig verblijf van betrokkene is verstreken sedert 01.11.2015. Betrokkene heeft geen recht meer op verblijf in België."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing, werpt verzoeker op, *"Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen"*.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993)

en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993) De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

“Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In verband met artikel 9.3 van Wet van 15/12/1980 heeft de Raad van State zich al herhaaldelijk uitgesproken over het vereiste het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden in concreto na te gaan, en dat de beslissing die een uitspraak doet op het verzoek gemotiveerd moet zijn in zulke mate dat het de werkelijkheid van een onderzoek weerspiegelt. (RvS nr. 86 390 29 maart 2000)

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Ten eerste beperkt de bestreden beslissing zich door te stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat een verzoekschrift conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet normalerwijze door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de vreemdelingenwet hierop een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen. Dat men in casu dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging en dus niet een loutere toepassing van de wet.

Dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2e lid Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling ‘buitengewoon’ nadelig voor de betrokkene en kan hij buitengewone omstandigheden inroepen.

Dat in casu de bestreden beslissing niet overgegaan is tot een belangenafweging uitgaande van de buitengewone omstandigheden die verzoeker inroept.

Deze buitengewone omstandigheden zijn het feit dat verzoeker geen verblijfsrecht heeft buiten België en dat hij als staatloze in België werd erkend.

Dat verzoeker om die redenen een aanvraag tot machtiging van verblijf in België heeft ingediend, en niet bij de Belgische diplomatieke post in zijn land van herkomst Jordanië.

Het gaat dus om een administratieve onmogelijkheid waarvan verzoeker het bewijs heeft geleverd:

- Verzoeker heeft aangetoond dat hij geen verblijfsrecht buiten België heeft
- Verzoeker heeft aangetoond dat hij erkend is als staatloze

In de bestreden beslissing wordt het eerste aspect niet aanvaard en gemotiveerd als volgt:

“Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk gemaakt wordt dat hij zich niet zou kunnen richten tot de diplomatieke autoriteiten bevoegd voor het land waar hij nog over een verblijfsrecht beschikt teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen.”

Dat de bestreden beslissing dus beweert dat verzoeker nog over een verblijfsrecht beschikt terwijl verzoeker zijn Jordaanse verblijfskaart bijbrengt waarop staat vermeld dat “Will be invalid if holder’s stay abroad exceeds 6 months”

Verzoeker ging het laatst naar Jordanië op 14/06/2015 en keerde terug op 30/06/2015. Eind december 2015 heeft de Jordaanse verblijfskaart haar geldigheid verloren.

Voordien ging verzoeker op regelmatige tijdstippen terug naar Jordanië voor een familiebezoek en zo heeft hij zijn vroegere verblijfskaart kunnen behouden, maar men kan deze verplichting niet verzoeker opleggen. Verzoeker had dus al eerder zijn Jordaanse verblijfsrecht kunnen verliezen, het verlies nu kan hem dan ook niet aangerekend worden. Verzoeker verblijft immers al 5 jaar op legale wijze in België.

Dat ten onrechte de bestreden beslissing er van uit gaat dat verzoeker nog over een verblijfsrecht beschikt terwijl verzoeker aantoont dat de geldigheid van zijn verblijfskaart is verlopen.

Dat de bestreden beslissing in dezelfde redenering stelt dat verzoeker onvoldoende stappen heeft ondernomen om te achterhalen of hij nog opnieuw over een verblijfsrecht kan beschikken; dat dit echter een element is dat deel kan uitmaken van de beoordeling ten gronde, maar niet voor de beoordeling van de buitengewone omstandigheden.

De facto heeft verzoeker op dit ogenblik namelijk geen geldig verblijfsdocument voor Jordanië. Verder heeft hij ook geen Jordaanse paspoort noch een nationaal nummer. Aangezien men dit eerder niet aan verzoeker heeft willen afleveren, zal men dit nu ook niet doen en kan verzoeker zich dus niet zomaar naar Jordanië begeven om aldaar een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen.

Dat de bestreden beslissing dan ook onvoldoende rekening heeft gehouden met deze feitelijke omstandigheden in de beoordeling van de buitengewone omstandigheden.

Ook de erkenning als staatloze wordt door de bestreden beslissing niet zonder meer aanvaard: “Betrokkene toont niet aan dat hij ondanks het feit dat hij de Jordaanse nationaliteit niet bezit, dat hij aldaar niet meer zou kunnen verblijven. Zodoende kan de bewering dat hij geen nationaliteit bezit niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid”.

Dat ook op dit punt de bestreden beslissing foutief gemotiveerd is en onvoldoende rekening houdt met de concrete omstandigheden in deze zaak: het feit dat verzoeker geen nationaliteit bezit, is geen bewering en werd vastgesteld bij vonnis door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Hasselt. Dat dit aspect dan ook afzonderlijk in aanmerking dient genomen te worden als buitengewone omstandigheid.

Dat de bestreden beslissing in casu dan ook geen belangenafweging en evenredigheidscontrole heeft uitgevoerd aangaande het beoogde doel van de maatregel enerzijds en de gevolgen en ongemakken voor verzoeker anderzijds terwijl verzoeker elementen heeft aangebracht en bewezen die wel degelijk als buitengewone omstandigheden beschouwd moeten worden.

Dat ten tweede de bestreden beslissing verder gemotiveerd wordt aan de hand van elementen die behoren tot het oordeel over de gegrondheid van het verzoek.

Dat ook deze motivering bovendien foutief is: verzoeker zou nagelaten hebben om zijn verblijf te verlengen en zou ervoor gekozen hebben om zich in de illegaliteit te nestelen.

Verzoeker was in het bezit van een A-kaart om te studeren. Toen het schooljaar in 2015 begon, kon verzoeker zich niet opnieuw inschrijven als student met studiebeurs omdat hij niet meer voldoende studiepunten had. (zie e-mail UHasselt) Verzoeker heeft zelf niet de financiële middelen om studies te betalen, dus was hij niet in de mogelijkheid om de A-kaart te verlengen.

Dat verzoeker zich niet in de illegaliteit genesteld heeft, want hij heeft dan nog een arbeidsvergunning aangevraagd via een werkgever, maar dit werd hem geweigerd.

Intussen was verzoeker nog aan het werk met een studentencontract dat afliep eind december 2015.

Dat deze elementen geen beweringen zijn zoals verwerende partij stelt, aangezien verzoeker de bewijzen ervan heeft bijgebracht.

Dat gezien het voorgaande verwerende partij ook niet gevolgd kan worden waar zij stelt dat verzoeker de nodige werkvergunningen via de geijkte weg dient aan te vragen daar verzoeker hiervoor het nodige heeft gedaan.

Dat bovendien zoals gezegd deze elementen geen onderdeel vormen van de buitengewone omstandigheden betreffende de administratieve onmogelijkheid van verzoeker waarom hij de aanvraag niet kon indienen via de diplomatieke post in zijn land van herkomst.

Dat ten derde verzoeker in herinnering wenst te brengen dat het gebrek aan verblijfsprocedure voor erkende staatlozen door het Grondwettelijk Hof werd aanzien als een schending van het

gelijkheidsbeginsel gelet op het verschil in behandeling tussen erkende vluchtelingen en erkende staatlozen. (arrest 1/2012 van 11/01/2012)

Dat daardoor eens te meer verwerende partij de feitelijke omstandigheden correct dient te beoordelen en de buitengewone omstandigheden die verzoeker aantoont, dient in aanmerking te nemen bij de beoordeling van het verzoek tot machtiging van verblijf.

Dat door dit niet te doen, aan verzoeker het recht wordt ontzegd om een verblijfsvergunning in België aan te vragen terwijl dit ongrondwettig en in strijd met het gelijkheidsbeginsel werd bevonden door het Grondwettelijk Hof.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Verzoeker haalt de tweede paragraaf van de bestreden beslissing aan en voert aan dat de formele motiveringsplicht werd geschonden, maar in de eerste bestreden beslissing kan meer worden gelezen dan wat in deze algemene inleidende tweede paragraaf staat. De formele motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt voorts niet meer in dan de plicht voor de verwerende partij om in het geval dat zij de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaart, te motiveren waarom de aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van dit wetsartikel, quod in casu. Noch de formele motiveringsplicht noch het evenredigheidsbeginsel houden in dat de verwerende partij te dezen nog ambtshalve een belangenafweging dient te maken zoals verzoeker het schetst in zijn verzoekschrift.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

Waar de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing verder aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten

ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

2.4. Verzoeker die in België erkend is als staatloze, krijgt niet automatisch een verblijfsrecht. Hij is zoals de eerste bestreden beslissing terecht stelt, onderworpen aan de algemene verblijfsreglementering, m.i.v. artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Dit vloeit voort uit artikel 98, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit), dat bepaalt, “*De staatloze en zijn familieleden zijn onderworpen aan de algemene reglementering*”.

2.5. In zijn arrest nr. 1/2012 van 11 januari 2012 heeft het Grondwettelijk Hof weliswaar gesteld:

“B.9. De erkende staatlozen en de erkende vluchtelingen bevinden zich aldus in grotendeels vergelijkbare situaties, niet alleen rekening houdend met de voorschriften van die bepalingen, maar ook met het feit dat aan de overheid, door hun de hoedanigheid van, al naar gelang van het geval, staatloze of vluchteling toe te kennen, plichten worden opgelegd ten aanzien van de betrokkenen.

B.10 Wanneer is vastgesteld dat de staatloze deze hoedanigheid heeft verkregen omdat hij buiten zijn wil zijn nationaliteit heeft verloren en dat hij aantoonde dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel kan verkrijgen in een andere Staat waarmee hij banden zou hebben, kan de situatie waarin hij zich bevindt op discriminerende wijze afbreuk doen aan zijn grondrechten.

Hieruit vloeit voort dat het verschil in behandeling tussen de staatloze die zich in een dergelijke situatie op het Belgisch grondgebied bevindt en de erkende vluchteling, niet redelijk verantwoord is.

B.11. Zoals het Hof in zijn arrest nr. 198/2009 van 17 december 2009 heeft vastgesteld, vloeit die discriminatie niet voort uit artikel 49 van de wet van 15 december 1980, dat alleen betrekking heeft op de in België erkende vluchtelingen, maar uit de ontstentenis van een wettelijke bepaling die aan de in B.1 bedoelde in België erkende staatlozen een verblijfsrecht toekent dat vergelijkbaar is met datgene dat die vluchtelingen genieten.

B.12.1. Het komt de wetgever toe de voorwaarden te bepalen onder welke bepaalde categorieën van staatlozen in België een verblijfstitel kunnen verkrijgen

B.12.2. In afwachting van dat wetgevend optreden dat betrekking heeft op de wet van 15 december 1980, staat het aan de verwijzende rechter een einde te maken aan de gevolgen, wat de in het geding zijnde bepaling betreft, van de ongrondwettigheid die in B.11 is vastgesteld, aangezien die vaststelling in voldoende precieze en volledige bewoordingen is uitgedrukt. Bijgevolg komt het de arbeidsgerechten waarbij een weigering om gewaarborgde gezinsbijslag toe te kennen ten behoeve van een kind dat ten laste van een erkende staatloze is van wie zij vaststellen dat hij buiten zijn wil zijn nationaliteit heeft verloren en dat hij aantoonde dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel kan verkrijgen in een andere Staat waarmee hij banden zou hebben, aanhangig is gemaakt, toe dat kind het in het geding zijnde recht op gewaarborgde gezinsbijslag toe te kennen, niettegenstaande het feit dat de staatloze persoon ten laste van wie het is, nog niet is toegelaten of gemachtigd op het Belgische grondgebied te verblijven”.

De door het Grondwettelijk Hof vastgestelde leemte in de Vreemdelingenwet, met name “*de ontstentenis van een wettelijke bepaling die aan de in B.1 bedoelde in België erkende staatlozen een verblijfsrecht toekent dat vergelijkbaar is met datgene dat die vluchtelingen genieten*” kan enkel worden verholpen door de wetgever, wat tot op heden niet is gebeurd. De Raad vermag deze leemte niet zelf op te vullen, vermits uit de in punt 1 vermelde beschikking van 16 maart 2016 van de rechtbank van eerste aanleg van Hasselt blijkt dat verzoeker de hoedanigheid van de staatloze heeft verkregen omdat de rechtbank vaststelde dat verzoeker het bewijs levert dat hij door geen enkele staat, krachtens de eigen

wetgeving, als onderdaan wordt beschouwd. *“Niets laat de rechtbank toe aan te nemen dat verzoeker, gelet op het bijzonder statuut van Palestijnse vluchteling, één van voornoemde nationaliteiten zou hebben kunnen verwerven”*, kan er gelezen worden in de betrokken beschikking. Zoals de verwerende partij ook terecht opmerkt in haar nota bevindt verzoeker zich dus niet in een situatie zoals vastgesteld in punt B.12.2. van het hierboven vermeld arrest van het Grondwettelijk Hof, met name een situatie waarin *“is vastgesteld dat de staatloze deze hoedanigheid heeft verkregen omdat hij buiten zijn wil zijn nationaliteit heeft verloren en dat hij aantoont dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel kan verkrijgen in een andere Staat waarmee hij banden zou hebben”* in welk geval *“het aan de verwijzende rechter [staat] een einde te maken aan de gevolgen, wat de in het geding zijnde bepaling betreft, van de ongrondwettigheid die in B.11 is vastgesteld, aangezien die vaststelling in voldoende precieze en volledige bewoordingen is uitgedrukt”*, verplichting waaraan het Hof van Cassatie in zijn arrest van 27 mei 2016 (C.13.0042.F/1) herinnerde.

Verzoeker dient derhalve te voldoen aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, met onder meer de hierin voorzien ontvankelijkheidsvereiste, om te kunnen worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

2.6. Kernpunt van de eerste bestreden beslissing is de vaststelling *“Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk gemaakt wordt dat hij zich niet zou kunnen richten tot de diplomatieke autoriteiten bevoegd voor het land waar hij nog over een verblijfsrecht beschikt teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen.”* De verwerende partij neemt akte van verzoekers argument dat op de *“achterkant van zijn verblijfskaart uitdrukkelijk vermeld zou staan 'will be invalid if holder's stay abroad exceeds 6 months' en dat zijn Jordaanse verblijfskaart zou zijn verstreken, maar is van oordeel dat verzoeker “onvoldoende aan[toont] dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om te achterhalen of hij nog (of opnieuw) over een verblijfsrecht beschikt in Jordanië”* en wijst erop dat verzoeker *“er heel zijn leven gewoond, hij heeft er school gelopen, hij heeft er een diploma behaald aan de universiteit en zijn familie woont aldaar”*.

2.7. Verzoeker kan de voormelde passage in de eerste bestreden beslissing niet iets anders laten zeggen dan wat deze zegt. Verwerende partij stelt met name niet zoals verzoeker beweert in zijn verzoekschrift dat hij nog over een verblijfsrecht beschikt in Jordanië, doch stelt wel dat verzoeker *“onvoldoende aan[toont] dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om te achterhalen of hij nog (of opnieuw) over een verblijfsrecht beschikt in Jordanië”*.

2.8. Verzoeker legt in zijn verzoekschrift uit dat hij vroeger op regelmatige tijdstippen terugkeerde naar Jordanië voor een familiebezoek en zo zijn vroegere verblijfskaart heeft kunnen behouden, en dat men hem niet de verplichting kon opleggen om regelmatig terug te keren om zo zijn verblijfskaart te behouden, maar hij toont hiermee aan dat hij wel degelijk beschikte over de mogelijkheid om zijn Jordaanse verblijfskaart te behouden, ook al woonde en leefde hij er niet meer. Zelfs als verzoeker, nu zijn Jordaanse verblijfskaart in december 2015 zou zijn verstreken, niet meer in de mogelijkheid zou zijn om deze in dezelfde omstandigheden als vroeger te laten verlengen, toont hij nog niet aan dat de verwerende partij een kennelijke onredelijke vaststelling maakt door te stellen dat hij *“onvoldoende aan[toont] dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om te achterhalen of hij nog (of opnieuw) over een verblijfsrecht beschikt in Jordanië”*, gelet op de vaststelling, *“Betrokkene heeft er heel zijn leven gewoond, hij heeft er school gelopen, hij heeft er een diploma behaald aan de universiteit en zijn familie woont aldaar.”*

2.9. Verzoeker poneert dat de vaststelling in de eerste bestreden beslissing *“Betrokkene toont onvoldoende aan dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om te achterhalen of hij nog (of opnieuw) over een verblijfsrecht beschikt in Jordanië”* een element is dat deel uitmaakt van de beoordeling ten gronde van een aanvraag om verblijfsmachtiging, maar dit is niet meer dan een bloot betoog. Alleszins, een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een omstandigheid waarmee een aanvrager aantoont dat hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf kan indienen. De kwestie of verzoeker voldoende stappen gezet heeft om te achterhalen of hij opnieuw over een verblijfsrecht kan beschikken in Jordanië, zodat hij van daaruit een aanvraag om verblijfsmachtiging kan indienen, is derhalve een kwestie die wel degelijk aanleunt bij de ontvankelijkheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging.

2.10. Verzoeker herhaalt dat hij op dit ogenblik geen geldig verblijfsdocument heeft voor Jordanië en evenmin over een Jordaanse paspoort of een nationaal nummer beschikt en poneert dat hij dit ook niet

zal verkrijgen, maar hiermee kan hij de eerste bestreden beslissing niet onderuit halen waar deze stelt, *“Hieromtrent dienen wij echter op te merken dat betrokkene niet aantoonde dat hij niet opnieuw een verblijf zou kunnen bekomen voor Jordanië. Betrokkene heeft er heel zijn leven gewoond, hij heeft er school gelopen, hij heeft er een diploma behaald aan de universiteit en zijn familie woont aldaar. Betrokkene toont onvoldoende aan dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om te achterhalen of hij nog (of opnieuw) over een verblijfsrecht beschikt in Jordanië.”* Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota betwist verzoeker geenszins dat hij geen enkele poging heeft ondernomen ten aanzien van de Jordaanse autoriteiten om na te gaan of hij nog of opnieuw over een verblijfsrecht zou kunnen beschikken in Jordanië.

2.11. Verzoeker is van oordeel dat de verwerende partij zijn erkenning als staatloze negeert. Hij preciseert dat het feit dat hij geen nationaliteit heeft, geen bewering is maar werd vastgesteld door de betrokken rechtbank. Dat verzoeker geen nationaliteit heeft wordt echter op uitdrukkelijke wijze niet ontkend door de verwerende partij. Immers stelt ze, *“De bewering dat betrokkene de Palestijnse nationaliteit niet kan hebben en dat hij evenmin de Jordaanse nationaliteit kan verkrijgen wordt door onze diensten niet ontkend.”* waarna ze opmerkt, *“Er dient echter wel opgemerkt te worden dat betrokkene de aanvraag tot machtiging moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland en niet bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor het land van zijn nationaliteit. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zijn hele leven op rechtmatige wijze in Jordanië heeft verbleven. Betrokkene toont niet aan dat ondanks het feit dat hij de Jordaanse nationaliteit niet bezit dat hij aldaar niet meer zou kunnen verblijven (supra).”* Kern van de redenering van verwerende partij is dus dat Jordanië wel het land van gewoonlijk verblijf was van verzoeker en hij niet aantoonde dat hij aldaar niet opnieuw zou kunnen verblijven, ondanks het verstrijken van zijn verblijfsvergunning, waarna ze besluit, *“Zodoende kan de bewering dat hij geen nationaliteit bezit niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”* Verzoeker kan deze laatste zin niet dienstig uit zijn context rukken. Ook net tevoren in de eerste bestreden beslissing preciseert de verwerende partij nog eens uitdrukkelijk, *“Betrokkene dient aan te tonen dat hij niet meer op rechtmatige wijze zou mogen verblijven in Jordanië. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk gemaakt wordt dat hij zich niet zou kunnen richten tot de diplomatieke autoriteiten bevoegd voor het land waar hij nog over een verblijfsrecht beschikt teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen.”* Verzoeker kan gelet op het voormelde dan ook niet dienstig voorhouden dat de eerste bestreden beslissing niet juist gemotiveerd is aangaande zijn precieze omstandigheden of hiermee geen rekening zou gehouden hebben.

2.12. Ook met zijn overtuiging dat hij zich voor niets naar Jordanië zal begeven en dat de verwerende partij heeft gemotiveerd aan de hand van elementen die behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, kan verzoeker de door de verwerende partij gedane beoordeling niet onderuit halen.

2.13. Verzoeker is van oordeel dat zijn staatloosheid op zich een buitengewone omstandigheid uitmaakt doch dit vindt geen grondslag in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.14. De eerste bestreden beslissing stelt, *“Bovendien merken wij op dat betrokkene deze situatie zelf heeft veroorzaakt. Betrokkene's A-kaart was geldig tot 31.10.2015. Betrokkene heeft nagelaten om dit verblijf te verlengen en hij heeft ervoor gekozen om zich in de illegaliteit te nestelen. Betrokkene diende na het verlopen van zijn A-kaart terug te keren naar zijn land van herkomst. Indien hij dit gedaan zou hebben dan zou de huidige situatie zich niet stellen. De bewering dat hij een studentcontract had lopen en dat hij werkte kan tevens niet weerhouden worden. Betrokkene had geen recht meer op verblijf en diende aldus het grondgebied te verlaten. Ook de verwijzing naar de lopende procedure inzake zijn erkenning als staatloze kan niet weerhouden worden. Betrokkene kon zich perfect laten vertegenwoordigen door zijn raadsman. Het is aan betrokkene zelf om deze situatie recht te zetten.* Verzoeker bekritiseert deze passage. Hij licht meer bepaald toe *“Verzoeker was in het bezit van een A-kaart om te studeren. Toen het schooljaar in 2015 begon, kon verzoeker zich niet opnieuw inschrijven als student met studiebeurs omdat hij niet meer voldoende studiepunten had. (zie e-mail UHasselt) Verzoeker heeft zelf niet de financiële middelen om studies te betalen, dus was hij niet in de mogelijkheid om de A-kaart te verlengen. Dat verzoeker zich niet in de illegaliteit genesteld heeft, want hij heeft dan nog een arbeidsvergunning aangevraagd via een werkgever, maar dit werd hem geweigerd. Intussen was verzoeker nog aan het werk met een studentencontract dat afliep eind december 2015. Dat deze elementen geen beweringen zijn zoals verwerende partij stelt, aangezien verzoeker de bewijzen ervan heeft bijgebracht.”* Te dezen dient de Raad op te werpen dat zelfs als de kritiek van verzoeker terecht zou zijn op de betrokken passage, de eerste bestreden beslissing

voldoende wordt geschraagd door de andere passages ervan zodat de betrokken kritiek op een overtollige motivering die ingeleid wordt door het woord “*bovendien*”, geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

2.15. Met zijn overtuiging dat hij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangetoond kan verzoeker de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond door de theoretische beschouwingen die verzoeker in dit verband uit.

Het eerste middel is ongegrond.

2.16. In een tweede middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing werpt verzoeker op,

“Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Dat verzoeker dit middel inroept voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten. Dat het bevel om het grondgebied te verlaten zich uitsluitend steunt op artikel 7, al. 1 van de Vreemdelingenwet, nl. het feit dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Dat dit artikel enkel betrekking heeft op de documenten om het Rijk binnen te komen, zijnde dus een paspoort voorzien van een geldig visum.

Dat dit artikel echter geen betrekking heeft op het feit dat het regelmatig verblijf van verzoeker in België is verstreken. Dat de motivering van deze bestreden beslissing dan ook niet pertinent en adequaat is.

Dat bovendien deze beslissing niet werd genomen rekening houdend met de concrete omstandigheden in deze zaak.

Dat verzoeker immers aangetoond heeft dat hij geen Palestijns paspoort noch een Jordaans paspoort kan bekomen, dat verzoeker immers niet de nationaliteit heeft van deze landen.

Dat verzoeker dan ook als staatloze werd erkend door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Hasselt.

Dat verzoeker dan ook de facto onverwijderbaar is geworden en hij dus niet in het bezit kan zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Dat verzoeker bovendien een verblijfsrecht kan doen gelden op basis van langdurig verblijf, maar dat de gegrondheid van zijn aanvraag nog niet werd onderzocht.

Verzoeker roept dan ook de schending van het redelijkheidsbeginsel in samen met een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (R.v.St. n° 82.301 van 20/09/1999, RvV n° 43.735 van 25/05/2010, RvV n° 28.602 van 11/06/2009, punt 2.3 in fine en RvV n° 28.599 van 11/06/2009, punt 2.4 in fine)

Dat het in casu tegen alle redelijkheid ingaat dat verzoeker als staatloze werd erkend en hij daardoor uiteraard geen geldig paspoort met geldig visum kan voorleggen, en dat verzoeker enkel om die reden plots het land zou moeten verlaten.

Dat verzoeker bovendien al een hele tijd ongemoeid werd gelaten.

Verzoeker is reeds lange tijd in België en meent dan ook een verblijfsrecht te kunnen doen gelden op basis van zijn langdurig en legaal verblijf.

Dat het dan ook niet redelijk voorkomt om verzoeker nu nog een bevel om het grondgebied te verlaten, bijlage 13 te betekenen.

Dat verzoeker immers al vele jaren in België heeft verbleven voor zijn studies.

Dat het redelijk voorkomt hen nu ook verder ongemoeid te laten temeer daar hij inmiddels werd erkend als staatloze en hij aantoonde dat hij geen verblijfsrecht heeft buiten België.

Dat de wetgever verzoeker de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat hij zodoende op zijn minst gedoogd dient te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit al de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden

2.17. Artikel 7, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

2.18. In casu verwijst de tweede bestreden beslissing naar de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet en stelt ze vast, *“het regelmatig verblijf van betrokkene is verstreken sedert 01.11.2015. Betrokkene heeft geen recht meer op verblijf in België”*. Het komt de Raad voor dat de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in de tweede bestreden beslissing een materiële misslag vormt en dat de verwerende partij gelet op de feitelijke motieven bedoelde te verwijzen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers kritiek op de verwijzing in de bestreden beslissing naar de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet wordt dan ook niet verder besproken. Verzoeker, wiens A-kaart die was afgeleverd op grond van studies, is verstreken sedert 1 november 2015 kan niet dienstig voorhouden dat hij nog regelmatig in het Rijk verblijft. Hij kan evenmin dienstig voorhouden dat hij nog een verblijfsrecht kan doen laten gelden *“op basis van langdurig verblijf, maar dat de gegrondheid van zijn aanvraag niet werd onderzocht”*. Verder is het niet omdat verzoeker een hele tijd *“ongemoeid”* werd gelaten of dat hij het statuut van staatloze heeft, dat de verwerende partij niet meer zijn illegale verblijfsstatus kan vaststellen of dat het kennelijk onredelijk is als ze dat doet. Verzoeker kan ook niet dienstig de verwachting koesteren dat hij een verblijfsrecht kan laten gelden op basis van een langdurig en legaal verblijf als student. Een vreemdeling heeft enkel verblijfsrecht in België indien dit werd erkend door de verwerende partij of als de verwerende partij hem machtigt tot een verblijf, quod non in casu. Verzoeker kan ook niet dienstig opwerpen dat hij ongemoeid moet worden gelaten omdat hij erkend is als staatloze of omdat hij heeft aangetoond dat hij buiten België geen verblijfsrecht heeft. Zoals reeds gesteld is een vreemdeling die erkend is als staatloze op grond van artikel 98 van het Vreemdelingenbesluit onderworpen aan de algemene verblijfsreglementering wat maakt dat deze dient te worden beschouwd als een illegale vreemdeling indien hij niet werd gemachtigd tot een verblijf in het Rijk of geen verblijfsrecht kan doen gelden. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt voorts duidelijk dat de verwerende partij van oordeel is dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om te achterhalen of hij nog (of opnieuw) over een verblijfsrecht beschikt in Jordanië.

2.19. Verzoeker is ten slotte van oordeel dat hij moet worden gedoogd in afwachting van een uitspraak van de Raad in onderhavig beroep. Het blijkt niet dat verwerende partij stappen heeft ondernomen met het oog op een gedwongen uitvoering van de tweede bestreden beslissing alvorens de Raad uitspraak heeft gedaan, zodat verzoekers betrachting is uitgekomen. Het staat verzoeker ook vrij om de verlenging van de uitvoeringstermijn van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten aan te vragen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA